

10.janvārī ieradusies darbā un uzrakstījusi iesniegumu ar lūgumu neieskaitīt pārejošas darbnespējas laiku uzteikuma termiņā. Darba devējs sagatavojis rīkojumu, kurā noteikta pēdējā darba diena 2005.gada 11.janvāris, taču pēc tā, kā prasītāja lūgusi izmaksāt atlaišanas pabalstu saskaņā ar Darba likuma 112.panta 4.punktu – 4 mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, rīkojums neticis noformēts, bet tikai izdots rīkojums Nr.203 par atlaišanu no darba ar 2004.gada 30.decembri, izmaksājot atlaišanas pabalstu viena mēneša vidējās izpeļņas apmērā. Darba devējs nepareizi izmaksājis arī kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, jo saskaņā ar Darba likuma 149.panta piekto daļu prasītājai pienākas kompensācija par laika periodu no 2003.gada 11.novembra līdz 2005.gada 10.janvārim, bet viņai izmaksāts tikai par 4 kalendārām nedēļām. Prasītāja lūgusi atjaunot viņu iepriekšējā darbā, izmaksāt kompensāciju par darba piespiedu kavējuma laiku no aprēķina 7,79 Ls dienā, skaitot no 2004.gada 11.janvāra līdz sprieduma pieņemšanas dienai, uzlikt pienākumu izmaksāt atlaišanas pabalstu vēl papildus par trim mēnešiem 512,24 Ls, kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu un apmaksu par darba nespējas laiku no 2004.gada 31.decembra līdz 2005.gada 6.janvārim.

Ar Daugavpils tiesas 2005.gada 15.aprīļa spriedumu M.J. prasība apmierināta daļēji. Grozīts atlaišanas no darba datums, nosakot to no 2005.gada 11.janvāra, prasītājas labā piedzīta samaksa par darbnespējas laiku no 2004.gada 31.decembra līdz 2005.gada 6.janvārim Ls 33,31, atlīdzība par darba piespiedu kavējumu 2005.gada 11.janvārī Ls 10,41 un atlaišanas pabalsts Ls 687.

Izskatot lietu sakarā ar prasītājas un atbildētājas apelācijas sūdzībām par pirmās instances tiesas spriedumu, Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2005.gada 7.oktobra spriedumu M.J. prasību apmierinājusi daļēji.

Civillietu tiesas kolēģija konstatējusi, ka saskaņā ar 2002.gada 12.novembrī starp pusēm noslēgto darba līgumu Nr.107 M.J. pieņemta darbā a/s „Ditton pievadķēžu rūpnīca” no 1975.gada 23.aprīļa un strādā par galvenās grāmatvedes vietnieci.

Tiesa atzinusi, ka darba līgums M.J. uzteikts 2004.gada 1.decembrī, nevis 30.novembrī, kā to konstatēja pirmās instances tiesa. Tiesa konstatējusi, ka no 2004.gada 15.novembra līdz 30.novembrim piešķirts ikgadējais atvaļinājums.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka, tā kā M.J. 2004.gada 30.novembrī bijusi atvaļinājumā, tad darba devējs, saskaņā ar Darba likuma 109.panta trešo daļu, nevarēja viņai uzteikt darba līgumu. Tas apstākļi, ka prasītāja atvaļinājuma laikā atradās savā darba vietā, neliecina, ka atvaļinājums tika pārtraukts, jo prasītājai netika apmaksātas tās dienas,

ko viņa sava atvaļinājuma laikā atradusies darbā, kā arī atrašanās darbā netika saskaņota ar darba devēju, bet gan koordinēta ar tiešo priekšnieci – galveno grāmatvedi.

Civillietu tiesas kolēģija atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi, ka prasītāja ir nokavējusi Darba likuma 122.pantā paredzēto viena mēneša termiņu no uzteikuma saņemšanas, lai celtu prasību par uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā. Taču prasītāja nav nokavējusi termiņu, lai apstrīdētu darba devēja pārkāpto atlaišanas kārtību un lūgtu neieskaitīt uzteikuma termiņā darba nespējas laiku.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa piedzinusi no a/s „Ditton pievadķēžu rūpnīca” M.J. labā samaksu par darba nespējas laiku no 2004.gada 31.decembra līdz 2005.gada 6.janvārim 33,28 Ls un atlaišanas pabalstu Ls 687,06, kā arī grozījusi M.J. atlaišanas no darba datumu un noteikusi to no 2005.gada 11.janvāra.

Par apelācijas instances tiesas spriedumu kasācijas sūdzību iesniegusi atbildētāja a/s „Ditton pievadķēžu rūpnīca”, norādot, ka tiesa pārkāpusi materiālo un procesuālo tiesību normas.

Kasatore norādījusi, ka tiesa pārkāpusi Darba likuma 122. un 123.pantu un Civilprocesa likuma 13.panta pirmo un otro daļu, 111.panta otro daļu, 176.pantu.

Iepazīnies ar lietas materiāliem un kasācijas sūdzības argumentiem, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedums atstājams negrozīts, jo kasācijas sūdzībā norādītie argumenti ir nepamatoti un nevar būt par pamatu tiesas sprieduma atcelšanai.

Saskaņā ar Darba likuma 122.pantu darbinieks var celt tiesā prasību par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu viena mēneša laikā no uzteikuma saņemšanas dienas. Citos gadījumos, kad pārkāptas darbinieka tiesības turpināt darba tiesiskās attiecības, viņš var celt tiesā prasību par atjaunošanu darbā viena mēneša laikā no atlaišanas dienas.

Senāts atzīst, ka Darba likuma 122.pants attiecas tikai uz darbinieka prasījumu par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un citiem gadījumiem, kad pārkāptas darbinieka tiesības turpināt darba attiecības, nevis uz pārējiem darbinieka prasījumiem pret darba devēju.

Kā tas redzams no apelācijas instances tiesas sprieduma, tiesa apmierinājusi prasību tikai daļā par darba samaksas piedziņu par darba nespējas laiku un atlaišanas pabalstu, savukārt pārējā daļā prasību noraidījusi.

Līdz ar to nav pamatota kasatores atsauce, ka tiesa pārkāpusi Darba likuma 122. un 123.pantu.

Tā kā tiesa ir konstatējusi un tas apstiprinās ar lietas materiāliem, ka prasītājam no 2004.gada 24.decembra līdz 2005.gada 10.janvārim ir pārejoša darbnespēja un viņa ir lūgusi darba devēju šo laiku neieskaitīt uzteikuma termiņā un šie apstākļi apstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem, pamatoti tiesa uzteikuma termiņā nav ieskaitījusi prasītājas pārejošas darbnespējas laiku, jo saskaņā ar DL 103.panta otrās daļas nosacījumiem pēc darbinieka pieprasījuma uzteikuma termiņā neieskaita pārejošas darbnespējas laiku. Tā kā darba uzteikums ir noteikts ar 2005.gada 11.janvāri, tiesa pamatoti ir apmierinājusi prasību par atlaišanas pabalsta piedziņu četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, jo saskaņā ar DL Pārejas noteikumi trešo punktu DL 112.panta ceturto punktu, kas paredz izmaksāt atlaišanas pabalstu četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, ja darba līgums ir uzteikts pēc DL 101.panta pirmās daļas 9.punkta, piemēro ja darba līgums tiek uzteikts ar 2005.gada 1.janvāri.

Senāts arī atzīst, ka nav pamatota kasatores norāde uz Civilprocesa likuma 13.panta pirmās un otrās daļas, 111.panta otrās daļas un 176.panta pārkāpumu. Faktiski kasatores argumenti par pierādījumu valodu un noteiktu pierādījumu iesniegšanu un neiesniegšanu vērsta uz lietas faktisko apstākļu noskaidrošanu un pierādījumu pārvērtēšanu, kas neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

Pastāvot šādiem apstākļiem, Senāts uzskata, ka kasācijas sūdzībā norādītie argumenti nav atzīstami par pareiziem un tie nevar būt par pamatu sprieduma atcelšanai, tāpēc kasācijas sūdzība noraidāma.

Pamatojoties uz Latvijas Civilprocesa likuma 474.panta 1.punktu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts

n o s p r i e d a

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2005.gada 7.oktobra spriedumu atstāt negrozītu, bet a/s "Ditton pievadķēžu rūpnīca" kasācijas sūdzību noraidīt.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators

Z.Gencs

senators

I.Z.Šeptēris

senatore

E.Vernuša